

ELSŐ FEJEZET

I

Fiatal diákként 1962-ben Párizsban tanultam. Három hónapos ösztöndíjam lejárt, s én önkényesen megtoldtam egy teljes esztendővel. Ott csavarogtam a Luxembourg-kert és a Panthéon környékén, mert Riffaguerre professzor azzal biztatott, hogy a Sorbonne-on szerezhetek diplomát, ha időben sikerül befejeznem *Ernest Hemingway kubai korszaka* című disszertációm. Nem a könyvtárakban volt a hiba, hogy csak nem akart elkészülni a dolgozatom. Az ösztöndíjam igazából már az első hónapban elfogyott, el kellett költözöm a Monceau-Élysée háromcsillagos szállodájából, azóta sem jártam a rue Courcelles környékén. A Latin negyedbe húzódtam vissza, egycsillagosba, ahogyan a népnyelv nevezi azokat a tökéletesen lerobbant, ósdi bútorokkal agyonzsúfolt szállodákat, ahol havi bérért kvártélyozta be magát a színes bőrű diákok legtöbbször egy-két kelet-európai. Még a rendőrség is ellenünk volt; törvényerejű rendelet, hogy a havi bérletű szobát két héttel, a többhavi bérletűt pedig kerek egy hónappal előbb kell felmondani – ha tehát nem tudunk fizetni, kidobtak a szállodából, de a teljes összeget előbbutóbb kegyetlenül behajtották rajtunk.

A rue Soufflot és a Luxembourg sarkán, egy biztróban kaptam munkát. Mondjam el, kertelés nélkül, hogy az *Ernest*

Hemingway kubai korszaka című disszertáció jövődó írója mosogatóként nyert alkalmazást a rue Soufflot és a Luxembourg-kert sarkán? Éjszakai foglalkozásomat sikerült eltitkolnom Riffaguerre professzor előtt, ő pedig nyilván szorgos stúdiomaim számlájára írta folytonos álmoságomat. Budapesten tüstént elterjedt a hír, hogy Párizsban semmire sem vittem. Még hogy egyetemre jár? Ugyan. Ott mosogat a Luxembourg sarkán, s mindjárt akadtak tanúk, akik saját szemükkel látták, ahogy meglehetősen lesoványodva, borostásan és kialvatlanul, tálcákkal egyensúlyozva imbolygok a teraszon.

A mosogató, a közhiedelemmel ellentétben, kellemes munka. A tényezőkről előbb gondosan letisztogatják villával az ételt a szemébe a pincérek; és itt zsiros menüt nem szolgáltak fel, csak szendvicset, ami hozzánk jut a tányéron a bagettből, az a lemorzszálódott maradék, aztán némi mustár a tányér szélén. Ezzel szemben a kezem folytonosan meleg vízben lehetett, míg odakint a rosszul fűtött bisztrót huzat pásztázta. Telente a vendégek gémberedetten üldögéltek az üvegablakok mögött, ám én, mondhatni hőségben, nyugodtan pacsoltam az – nem tagadom – olykor mocskos lében. Igazat szólva, nappal elfeledkeztem *Ernest Hemingway kubai korszakáról*; inkább álmokat szőttem arról, hogy félesztendei mosogató után talán pincér is lehetek – szerzek munkavállalási engedélyt, bérelek egy lakást, ha nem is itt, a Latin negyedben, de mondjuk Nanterre környékén –, szabadnapjaimon a busz behoz a Panthéon oldalában épült könyvtárba, s egy-két év alatt mégiscsak befejezem a jóindulatú Riffaguerre professzornak ígért disszertációt.

Velem együtt mosogatót Anja. Megváltó jelenléteért hálat adtam a sorsnak. A félig francia, félig szerb származású

lány (az apja matróz volt) a gomolygó gőzben hűvös testével állt mellettem; a melléhez akkor is bekukucskálhattam, ha zártabb ruhát viselt. Anja kacér volt, s mindig gondoskodott arról, hogy lábikrája, karja vagy éppen a keble itt-ott fedetlen legyen: szerette a férfiakat. Persze akkor én még nem voltam férfi, inkább nagy fülű kamasz. Nem voltam már növésben, de a testem még nem talált rá végleges arányaira. Térdig lógott a kezem, a fejem zsiráfszerű nyakon nyugodott, hosszú orromat pedig mintha arra teremtették volna, hogy egy irdatlan szemüveg himbálózzék a nyergén. Ez a szemüveg minduntalan bepárásodott a gőzölgő mosogatólétől.

Anja a második napon lekapott a fogasról egy konyharuhát, megtörölte vele a jobb kezemet, és a ruhakivágáson át becsúsztatta a tenyeremet a két keble közé, mintha szabad választást kínálna, merre induljon el a tenyerem, az enyhén lefelé biccenő bal keble vagy a kíváncsian felfelé meredő jobb felé. Valószínűtlenül ruganyos, feszes bimbókkal türemkedő mellek voltak ezek, ahogyan araszoló, döntésképtelen tenyerem a hajlatokból is megtapasztalhatta. Én az esendőbb bal felé húztam: mindig az apróbb gyarlóság vonzott, és nem a jobbik diadalmas tökélye. Anja láthatóan élvezte a megdöbbenésemet, s én úgy éreztem, viselkednem kell, ellágyulásomat nem vallhatom be. Ha orvos vagyok, most a szövetek tökéletességéről szónokolhatnék, ha szobrász, máris vállalhatnám a keblek márványba faragását. Mit szólhat azonban az *Ernest Hemingway kubai korszakának* jövődjé? Hogy a Papa bizonyos időszakban impotenciában szenvedett, vagy legalábbis úgy képzelte, közvetlen összefüggés van a szervezetben felhalmozott ondomenység és az ihlet között. Akárhányszor nagyobb alkotásba fo-

gott, feleségeit bizony mellőzte mindaddig, amíg legalább főbb vonásaiban nem vázolta fel a művet. Viszont én, bár hősöm sarkáig sem érhetek föl, éppen fordított összefüggésre gyanakodtam; feltöltött állapotban úgyszólván másra sem gondoltam, mint a nőkre – s lám, a sors kegyes velem. Párizs legszebb mellei, egyenest nekem feltálalva, ha csak egy mosogatóban is.

A szerencse nem jár magában. Pierre-t, a bisztró tulajdonosát fontos biliárdpartira hívták barátai, s így korábban zárt volna, ám zsúfolásig voltunk vendéggel, így a zárás feladatát és a további kiszolgálást Anjára és rám bízta. Járt-e vajon Pierre keze is ebben a ruhakivágásban? Minden bizonnyal. Anja az öröme született, olyan kihívóan szemérmetlen volt, és a teste oly tökéletes.

A vendégek végül fél egykor távoztak. Anja húzta le a redőnyt, én szedtem le az asztalokat. Kiengedtem a gőzt a gépből, míg ő az edények törölgetését vállalta. Aztán ott a mosogatóban nekidőlt a nedves cinkperemnek (ebből készülnek a boncasztalok is), szinte magára húzott. Ő kezdeményezett mindent. Némi szorongással figyeltem, ahogyan kigombolja az ingemet, egyetlen mozdulattal kioldja a nadrágszíjamat, aztán villámkézzel a villámzáramat. Kezébe vette a szerszámomat, és feltolta valami káprázatos melegségbe.

Hazakísérni nem hagyta magát. Szerelemre nem tartott igényt. Csak arra, hogy ha bármikor egyedül maradunk, én kezdeményezzem a keblek érintését, a csókot, vagy éppen ezt a megejtő, bár képtelen hancúrozást ott, a mosogatóban.

Nagyon boldog voltam. Még a könyvtárba is elszaladtam a következő hétfőn, s úgy ültem le ott az éretlen diákok közé, mint valami látogatóba érkező herceg: munkám volt,

ha munkavállalási engedélyem nem is, szeretóm, ha szerelmem mégsem, és egyáltalában: bizonyosnak látszott, hogy egy-két esztendő alatt befejezem a disszertációm.

Vettem egy hajszárítót; száztíz voltosat, mert a szállodában még mindig azt használták, sőt egy új alsónadrágot is a Lafayette-ben, mert erre az alsónadrágra egyre gyakrabban vetett fényt a mosogató neonja.

A törzsvendégeket nem ismertem, mert én szinte sosem jöttem elő meleg odúmból – de egy hónap múltán már este 12-kor kiengedtek onnan, rám segítettek egy pincérkabátot, s ha ételt nem is, de italt felszolgálhattam. Gyorsan megtanultam, hogyan kell a sör csapolásánál ráengedni egy kis habot, hogy megtakarítsunk valamit, s az sem esett nehezemre, hogy a fényes tálcán az alátétre ráillesszem a hosszú nyakú poharat, és – dicsérhetem magam? – elegáns mozdulattal tegyem a vendég elé a szomját csillapító italt. Beszélni nem beszélhettem. Kiejtésem elárulta volna a külföldit, s a külföldinél gyanakodhattak volna a munkavállalási engedély hiányára. Néhány napig sikerült is mosollyal pótolnom a szavakat, de Rosenblatt, aki pontosan éjfélkor érkezett a szomszédos szerkesztőségből, megfogott a gombomnál.

– Algériai?

– Nem.

– Marokkói?

– Nem.

– Akkor micsoda?

Ha megvallom a hazámat, talán bajba kerülök. Hazudni nem volt kedvem, sajnáltam, hogy véget ér ez a csodálatos korszak a mosogatóban, a kurta szerelmeskedés Anjával, a hétfői könyvtár.

– Én Ernest Hemingway kubai korszakáról írok disszertációt Riffaguerre professzornak.

– Az szép – mondta Rosenblatt, akiről persze nem tudtam még, hogy ő Xavier Rosenblatt, a nagy képeslap segédszerkesztője. Úgy tűnt, megúsztam, hogy leleplezzem, honnan érkeztem ide, mert Rosenblattot ettől fogva csak Hemingway érdekelte.

– Húzzon ide egy széket – mondta Rosenblatt.

Én kétségbeesetten néztem Pierre-re, hogy mi a teendő ilyenkor, mire Pierre magához intett, és a fülembe súgta, hogy vegyem le a pincérkabátot. Hátramentem a mosogatóba, belecsíptem Anjába, mintha ez külön erőt adott volna, belebújtam a pulóverembe, majd letelepedtem Rosenblatthoz.

– Nagyra vannak azzal a Hemingwayjel. Holott a művei fabatkát sem érnek, mert az igazság álarcában csupa hazugságot hizlaltak. A pasas egy gyenge, közepes termetű, gömböc alkoholista volt, aki csuda macsónak játszott meg magát. Még hogy Gene Tunney-val bokszolt!

– Sose bokszolt Gene Tunney-val – feleltem erre én. – Csak volt egy masszörje, Kid Mario, akit azért szerződtetett, mert az valamikor Gene Tunney-val bokszolt.

– Na látja! – kiáltott fel Rosenblatt. Ekkor vettem észre, hogy már kapatos. – Még Gene Tunney se igaz.

Megittam két abszintot, Pierre szolgált ki az asztalnál. Rosenblatt törzsvendég volt.

Rosenblatt megivott négy abszintot, kitántorgott a mellékhelyiségbe, ami nehezeére esett, mert lépcsőn vezetett le az út. Amikor becsapta a mellékhelyiség ajtaját, odalépett a telefonhoz, kivett egy érmét a pénztárcájából, és tárcsázott, de a vonal végén nem válaszolhatott senki. Feljött a lépcsőn, átölelte a vállamat, és esdekelní kezdett: – Kísérjen haza, fiatalember!

A szállodába bárki bejöhetett. A portás aludt, éjszakánként a kaput nem zárták, hiába írta elő rendelet. Én sose féltem, de azért alkalmanként, ha a szomszédból vad nevetés, kiáltozás szűrődött át a papírvékony falakon, eltorlaszoltam az ajtót úgy, hogy a szekrény sarkát illesztettem a kilincshez. A szekrényt könnyebb odébb tolnom, nem azért, mert erős vagyok, hanem mert a bútorzat is megkopott ebben a szállodában – könnyen, recsegve engedelmeskedett a vállam nyomásának.

Az ajtót mégis rám törték. A férfi egy karabélyt lóbált az orrom előtt – hogyan járkaálhat valaki Párizs utcáin egy karabélyal? –, az asszony fegyvertelen volt, de hatalmas tenyere arra vallott, hogy veleszületett fegyvere sem veszélytelen.

– Állapotos, te disznó, és még csak meg sem kérted a kezét.

Isten engem úgy segítjen, nem tudtam, kiről van szó. Olyan fennhéjázó és olyan ostoba voltam, mintha tucatnyi szerető legyeskedett volna körülöttem a mosogatóban. Pedig az asszony hasonlított is Anjára, csak éppen sokkal idősebb volt. Szeme könnybe lábadt, bizonynal a férje kényszerítette erre a színjátékra. Bennem lassan feltisztult a göggel vegyes rémület, észbe kaptam, hogy ezek csak Anja szülei lehetnek, s nem is sejtettem, mit kell ilyenkor mondanom.

– Elveszi feleségül? – hadonászott az orrom előtt a karabély. Testes, napcserzette arcú férfi volt, persze, jutott eszembe, ő a matróz. Az asszony némán, fenyegetően magasodott fölém.

– Elveszem. De nincs munkavállalási engedélyem, nincs tartózkodási engedélyem. Kéthetenként járok a prefektúrára hosszabbítani. Ha Riffaguerre professzor nem adna mindig egy írást, ki tudja, mi lenne.

A karabély leereszkedett. A férfi félrevonta az asszonyt, s olyan nyelven kezdtek el beszélni, amit nem értettem. Szerbül talán? Ez valószínűtlennek tetszett, inkább valami furcsa, spanyolra emlékeztető nyelven vitatkoztak. Tudok valamit spanyolul, de egyetlen szavukat sem értettem, a párbeszédet azonban könnyen el tudtam képzelni. Hát ez egy koldus. Ennek semmije sincs. Még hogy gyereke, ennek? Felejtsük el.

A karabélyt a ballonkabátja alá dugta a férfi.

– Vasárnap jöjjön ki hozzánk. A címet Anja odaadja. Könnyű lesz megtalálni. Ebédre is jöhet – nézett a férfi az asszonyra. Az asszony bólintott.

Ezzel mindketten megfordultak. A férfi a vállával odébb nyomta az amúgy is elcsúszott szekrényt, kinyitotta az ajtót, maga elé engedte a feleségét, és egy biccentéssel távozott.

– Magának egy fityingje sincs – mondta Rosenblatt, amikor másnap is hazakísértem a boulevard Saint-Germain egyik kis mellékutcájába. – A tartós pénztelenség előbb-utóbb jellemhibává változik – prédikálta Rosenblatt. – A pénz nem nemesít, inkább nemtelenít. Gyávaságra és alázatra szoktat. Koldusszindrómákat termel. A szegénység káposztává züllesztí az embert – folytatta Rosenblatt, s úgy tetszett, a tapasztalat szól belőle.

– Igaza van, Rosenblatt úr – vágtam rá könnyedén, de ugyanakkor azt is tudtam, hogy Riffaguerre a délutáni megbeszéléseken egészen mást sugall nekem. Ernest Hemingway kubai korszaka annyira feltáratlan, hogy ha nekem akár csak egyetlen lényeges vonással sikerül gazdagítanom a mester portréját, azt annyi lábjegyzet igazolná vissza, hogy... De ez a sok visszaigazoló lábjegyzet még nem intézi el nekem a munkavállalási engedélyt, se a tartózkodásit, állást se szerez nekem a nagyvilágban, vagy akár otthon, a szüleimet se tarthatnám el belőle. Riffaguerre professzor azonban olyan biztatóan nézett rám, hogy amikor ott ültem előtte, elhittem neki azt, amit mondott.

– És mit írhatnék én maguknak?

– Bármit – felelte Rosenblatt. – Találjon valami szenzációt erről a Hemingwayről. Megölte az anyját. Elcsábított egy néger nőt a szafarin.

– Csakugyan elcsábított – vágtam rá izgatottan. – 1953-ban felcsípett egy vakamba lányt. S ha igaz, elvitte Kubába. Mert a lány – szúrt szívembe saját esetem – gyereket várt tőle. És Hemingway elhitte, hogy ő az apa. Különb is mit szólt volna egy vakamba lány a terhességmegszakításhoz? A Papa magával vitte a lányt Kubába, ott tartották a cselédség között, mert Mary, a felesége, ha módjával is, féltékeny volt, a sok néger között persze nem tűnt föl egy újabb fekete. Csakhogy a lány akart is valamit a Papától – ő, nem pénzt, nem is nevet a gyereknek, hanem csak azt, hogy engesztelje ki az isteneket. A vakamba férfiak az asszony terhessége alatt hatalmas fülbevalót hordanak, azzal tartják távol a démonokat. A vakamba lány azt akarta, hogy a Papa fúrassa ki a fülét, és hordjon benne nagy rézkarikát.

Rosenblatt nekidőlt egy kirakat üvegének, és kíváncsian figyelt. Majd megszólalt:

– És a Papa kifúratta a fülét?

– Ez az, amit nem tudok. A háziorvosának levélben számolt be a fülfúrásról, de ki tudja, hogy csakugyan megtörtént-e. Jó a sztori?

– Jó, csak nem elég. Mihez kezdjek egy halott íróval és egy vakamba lánnyal? Ha megtalálná a lányt, és az nyilatkozna, de persze valami különlegeset, hogy a Papa korbáccsal verte, vagy hogy Mary, a Papa felesége ki akarta nyomni a szemét, vagy hogy a gyereket vízbe fojtották... akkor igen.

– Megkérdezhetem Riffaguerre professzort... – dadogtam.

– Mit kérdez tőle? Ha Riffaguerre professzornak valaha is lett volna egyetlen használható ötlete, akkor már régen

nekünk dolgozna százazrekért, nem pedig apró akadémiai könyvkiadóknak tízezrekért.

Nem szerettem, ahogyan lekicsinyelte Riffaguerre professzort. Rosenblatt lekicsinyelt mindenkit, akinek nem volt elég pénze; ez annál furcsább volt, mert úgy rémlett, neki sincs elég. Már ahhoz képest, amilyen álmokat szótt holmi külön repülőgépekről, szafarikról, hatalmas dél-franciaországi birtokokról és ifjú filmsztárokról, akiket a saját kezűleg elejtett tigris bőréen tehet magáévá.

– A vakamba lány nem elég jó? – hitetlenkedtem a boulevard Saint-Germainen baktatva a szapora léptű Rosenblatt nyomában.

– Nem elég jó – legyintett Rosenblatt, majd kifulladásra megállt, nekidőlt egy hirdetőoszlopnak, és merően bámult a semmibe.

– És mit írhatnék én maguknak?

Nem is laktak olyan messze, csak Neuillyben. Nem mondom, földalattival háromszor is át kellett szállnom, amíg eljutottam a Pont de Neuillyig, onnan egy autóbusz vitt át a Bois de Boulogne-on, s még tíz perc gyalogút vezetett egy tisztes vidéki házhoz, ahol a matróz és felesége lakott, no meg szerelmem – szerelmem? –, Anja.

Pár percet késtem csupán. Hagymaleves gőzölgött az asztal közepén, utána kagylósalátát tálaltak, meg borjúhúst, szuflet s még valami tésztaféleséget: életemben nem ettem ennyit. Szóba se hozták, miért vagyok itt, a szerepem legfeljebb abból volt tudható, hogy ebéd közben Anja rám se nézett, s magas pulóver takarta páratlan keblének ikercsillagait, hosszú szoknya csábító ikráit. Ebéd után a matróz szivarral kínált – ez volt életem első szivarja. Köhögtem tőle rendesen. Hanem attól a lélegzetem is elállt, amit a matróz mondott, miközben az asszonyok szinte az én hivatalomat bitorolva odakint mosogattak a konyhában.

– Ne vegye el. Inkább találjon neki egy rendes férjet.

– Mi az a rendes?

– Hát... aki tud franciául – mondta a matróz megsemmisítőn –, meg akinek van állása, letelepedési engedélye, és nem olyan fiatal, mint maga.

Egymás után szikráztak fel s hunytak ki az ötleteim. Képzetelemben arctalan figurák vonultak el: Anja vőlegényei egy vidám menyegzőn. Mintha távcsővel szemlélttem volna őket, az arcuk mégis elmosódott és halovány. Ismerősöm akadt sok Párizsban, barátom egy sem.

A bizánci típusú despotizmusokban a barátság életet menthet, a jogfosztottságban minduntalan rászorulsz. Párizsban viszont nem kell barát, hiszen az esélyegyenlőségen nincs mit javítani. Ez persze arra vonatkozik, hogyha az ember bennszülött. Rossz útlevelhez mindig elkel egy pártfogó. Most például, szorult helyzetemben kapóra jött volna valaki, aki vállalja a nem is túlságosan nagy áldozatot, és elveszi feleségül – jószerével az én kedvemért – a matróz lányát, aki olyan könnyedén és olyan feledhetetlen bájjal kínálja föl a testét. Belőlem éppen ez hiányzott: a kapcsolatteremtő képesség, lelkileg és testileg. Amíg a disszertációmát írtam, s mellette dolgoztam is – kicsöppentem a vidám diáktársaságból, amelyik esténként a Boul' Mich kávézóit veszi birtokba. Ha látni nem is láttam őket a mosogató gőzfüggönye mögül, jelenlétüket folytonosan éreztem a latin hangosságából. Igen, bennszülöttek, franciák. Nem kellett másnap letelepedési vagy tartózkodási engedélyért folyamodniuk a zord prefektúrán mindenféle színes bőrűek között. Menyire megvettem magam eközben, hogy ott belül, a legszüppedőbb lelki moziban én is „színesekről” meg „fekákról”, azaz feketékről beszéltem. Hát én mi voltam, ha nem „feka” azok között, akiknek az otthont nem egy mosogató melege jelenti. Nekik (a fehér bennszülötteknek) állások kínálóztak az egyetem befejezése után. Nekem „keleti útlevelem” volt, mégsem voltam keleti – a színes bőrűek vagy a feketék

nem fogadtak be maguk közé. Ki volt ismerősöm Párizsban? Riffaguerre professzor, aki hatvan fölött járt, s nem biztos, hogy örömmel fogadna egy zabigyereket, meg Rosenblatt, az agglegény, aki filmszillagokról álmodott. Egyszerűbbnek látszott, ha én veszem el Anját; összemosogatunk egy kis házra valót, és egy idő múltán utazgatni is fogunk, mondjuk Tuniszba, Marokkóba. Ha isten segít, a gyerek is felnövekszik egészségben. Mielőtt rászorít a kényszer, és elmesélem neki, hogy ő voltaképpen egy mosogatóban fogant, megírom disszertációm Ernest Hemingway kubai korszakáról – beköltözünk a városba, ő gimnáziumba jár, én tanítani fogok, vagy Rosenblatt újságjába írok egy-két feltűnést keltő cikket. Vagy: kölcsönkérek a matróztól annyi pénzt, amennyivel Budapestig elvonatozhatunk; tisztázom az ösztöndíjanáccsal ezt a pár elszámolatlan párizsi hónapot, s bár az útlevelemet bizonyosan elveszik egy-két évre, kisgyerekekkel amúgy sem utazhatunk. Anját nem engedem többé mosogatni, mert Magyarországon a mosogató nem olyan előkelő foglalkozás, mint itt Párizsban; megtanulja a nyelvünket, talán könnyebben is, mint én a franciát, elmehet akár gyors- és gépírónének. Egy csöppet megriadtam attól a gondolattól, hogy Anja hivatalba jár. A szemem elé villant, ahogyan fél ötkor a lámpákat oltogatják a hivatalban, s Anja odafordul az első férfi kollégájához, megfogja a kezét, bebújtatja a blúza nyílásába, majd nekitámaszkodik az írógépasztalnak, s villámgyors kezével egy férfisliccet kezd gombolgatni.

Hosszúra nyúlt a szünet, már válaszolnom kellett volna a bodorodó szivarfüstnek.

– Uram, nekem nincs olyan ismerősöm, aki elvinné. Talán Rosenblatt...

– Ki az a Rosenblatt? – kérdezte a matróz, mint aki meg akar bizonyosodni róla, hogy jövődöbeli veje makulátlan erköcsű férfiú, és jövedelme is kellő biztosítékot nyújt unokája felcseperedéséhez.

– Rosenblatt szerkesztő, aki hajlandó – tódítottam – egy fontos cikkemet leközölni egy vakamba lányról és Hemingwayről.

Nyílt a konyhaajtó. Az anya állt ott: fekete ruhájában mozduatlan pillér.

– Hazugság az egész a vakamba lányról!

Ezzel bejött a szobába. A matróz udvariasan felállt a karosszékéből, csak a szivarját nem hagyta oda, és a fekete asszony merev derékkal foglalta el a férje helyét.

– Én Anja Star vagyok – mondta az asszony.

– Nagy megtiszteltetés – dadogtam zavaromban. Nem tudtam, ki volt Anja Star.